

(The Washington Times)

На данашњи дан пре годину дана, међународни систем се суочио са великим потресом са глобалним последицама – једностраним проглашењем независности јужне српске покрајине Косово од стране тамошњих албанских власти.

Тај нескривени покушај сецесије представља отворено кршење Резолуције 1244 Савета безбедности из 1999, Повеље УН и Завршног документа из Хелсинкија. Огромна већина држава чланица УН, од којих многе имају мултиетничко становништво, одбила је због тога да призна независност Косова.

Ми смо тада јасно поручили да Србија никада и ни под каквим условима неће признати једнострано проглашену независност Косова. Тај став је утемељен у нашем Уставу и неће се променити. Самоопредељење и сецесија се не могу наметати силом једној демократској земљи.

Начин на који се приступило решавању косовског питања је представљао промашај и то би требало да буде поука за све. Покушај наметања решења једног нерешеног међународног питања донео је још више недовршеног посла. Међународној заједници тако нешто није потребно у овом тренутку када се свет суочава са огромним променама.

Покушај Приштине да изврши сецесију на националној основи ставио је на велику пробу флексибилност наше демократије. Србија је одговорила на тај изазов пажљиво промишљеним мерама усмереним на одбрану нашег суверенитета и територијалног интегритета мирним путем. Ми смо од самог почетка ове озбиљне кризе одбацили могућност употребе силе и остали смо чврсто при одлуци да не прибегавамо другим једностраним решењима против наше отцепљене покрајине, као што је увођење економских санкција.

Први пут у историји нашег региона једно питање овако великог значаја и сложености –

које се снажно дотиче идентитета, граница, права заједница и међусобно супротстављених приказа историјских дешавања, и то све у исти мах – није резултирало оружаним сукобом. Стратешка одлука моје земље да на једнострано проглашење независности Косова одговори обраћањем Међународном суду правде, после одобрења које је у септембру прошле године дала Генерална скупштина УН, представља типичан пример заокрета ка миру на западном Балкану.

Поменутом међународном суду ће бити потребна најмање читава 2009. година да да мишљење о томе да ли је једнострано проглашење независности Косова у супротности са међународним правом. Када се тај суд огласи, може се поново приступити разматрању питања будућег статуса Косова. Од највишег значаја је да се омогући да судски поступак тече несметано, без уплитања политике. Нико не би требало да покушава да заобиђе међународни правни систем залагањем за то да Косово признају нове земље или настојањем да се мултилатералне организације подстакну да приме у своје чланство сецесионистичке власти Косова – Србија неће имати другог избора осим да се жестоко супротстави таквим иницијативама.

Упркос потешкоћама са којима се моја земља тренутно суочава, од финансијске кризе до непостојања консензуса у Бриселу о нашој пуној сарадњи са Хашким трибуналом, што је могуће бржи улазак у чланство ЕУ је и даље главни стратешки приоритет Републике Србије.

Наш циљ је јасан, а наша решеност да се у потпуности интегришемо у ЕУ несаломива. Србија је важан ослонац демократске стабилности и безбедности на западном Балкану и има јединствену могућност да убрза прикључење читавог региона ЕУ. Наш успех би учврстио недавну победу демократије у нашем региону.

Ако би се Београд и Брисел определили да заједно раде, заједничким снагама бисмо помогли западном Балкану да крене напред и супротстави се последицама економске кризе. Та сарадња ће нам омогућити да начинимо одлучујући корак у правцу извршења најважнијег недовршеног стратешког задатка Европе – брзог чланства у Европској унији за све земље западног Балкана.

(објављено 17. фебруара)